

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 20S/44/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5013200331
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 11. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Čanádyová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2013:5013200331.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Čanádyovej a členov senátu JUDr. Jany Martinčekovej a Mgr. Nory Tomkovej, v právnej veci žalobcu: Jozef Letrich - ROTOX LT, s miestom podnikania M.R. Štefánika 820/7, Žilina, IČO: 14 266 333, práv. zast. JUDr. Vladimírom Záborským, advokátom so sídlom Ul. E. B. J. X, Q., proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo SR, so sídlom Lazovná 63, Banská Bystrica, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.k. 1100308/1/92316/2013 zo dňa 25.02.2013, takto jednomyselne

rozhodol:

Krajský súd žalobný návrh **z a m i e t a**.

Žalobcovi súd náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Prvostupňovým rozhodnutím Daňového úradu Žilina - pobočka Martin č.k. 9514401/5/3580380/2012/Pec zo dňa 03.12.2012 daňový úrad vyrubil žalobcovi rozdiel dane z pridanej hodnoty 3 153,42 Eur za zdaňovacie obdobie máj 2007. Z odôvodnenia vyplýva, že v uvedenom období si platiteľ dane uplatnil odpočítanie dane v sume 95 000,- Sk z faktúry č. 11205GAOB07 zo dňa 31.05.2007 na sumu 595 000,- Sk vyhotovenej dodávateľom INTERCONT SLOVAKIA, s. r. o., so sídlom Ul. SNP 381, Mošovce, za prenájom reklamnej plochy za obdobie 01.05.2007-31.05.2007. Bolo však preukázané, že tento dodávateľ žalobcu bol registrovaný na daň z pridanej hodnoty od 15.05.2004 do 31.12.2006, posledné zdaňovacie obdobie bolo daňovému subjektu určené za štvrtý štvrtrok 2006. Bol porušený § 51 ods. 1 písm. a) v nadväznosti na § 49 ods. 2 písm. a) Zákona o DPH, podľa ktorého právo na odpočítanie dane môže platiteľ uplatniť, ak pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. a) má faktúru od platiteľa vyhotovenú podľa § 71 cit. zákona. V prípade odpočítania dane z uvedenej faktúry bolo preukázané, že platiteľ uvedený na faktúre v čase jej vyhotovenia nebol registrovaný pre DPH. Preto správca dane uvedené odpočítanie v sume 95 000,- Sk neuznal.

Na odvolanie žalobcu rozhodoval žalovaný rozhodnutím č.k. 1100308/1/92316/2013 zo dňa 25.02.2013, ktorým napadnuté rozhodnutie potvrdil. V odôvodnení uviedol, že platiteľ DPH, ktorý si uplatňuje právo na odpočet DPH je zodpovedný za to, že tento nárok je uplatňovaný v súlade so zákonom. Pokiaľ ide o informáciu o tom, či dodávateľ uvedený na faktúre je v čase zdaniteľného obchodu registrovaný ako platiteľ DPH, túto skutočnosť si mohol odvolávajúci sa pri uplatňovaní nároku na odpočítanie DPH preveriť viacerými spôsobmi - na verejnom portáli www.drsr.sk (overovanie IČ DPH), písomne alebo telefonicky na Daňovom riaditeľstve SR. Táto možnosť bola v predmetnom období upravená v § 31 ods. 17 zákona č. 511/1992 Zb. Preto námietka odvolávajúceho sa, že nemohol predpokladať, že jeho dodávateľ nie je platiteľom DPH a poukazovanie na jeho čestné prehlásenie o tom, že vyplatil

odvolávajúcemu sa v hotovosti sumu 3 000 000,- Sk plus DPH na zabezpečenie reklamy na kamiónoch, je vo vzťahu k záverom správcu dane bezpredmetná.

Voči tomuto rozhodnutiu podal správnu žalobu žalobca. Ako žalobné body uviedol, že konateľ spoločnosť INTERCONT SLOVAKIA, s. r. o., mu nijakým spôsobom nenaznačil, že už nie je platiteľom DPH. Viacerým dodávateľom i po zrušení DPH vystavoval faktúry, v ktorých účtoval DPH. Poukázal na čestné vyhlásenie, že sám konateľ spoločnosti INTERCONT SLOVAKIA, s. r. o., dňa 22.07.2011 uviedol, aká suma mu bola vyplatená, keď potvrdil skutočnosť, že suma mu bola vyplatená bez DPH. Žalobca netušil, že táto spoločnosť nie je platcom DPH od určitého obdobia, keďže mu predložil osvedčenie o registrácii a pridelení daňového identifikačného čísla. Preto nemal dôvod preverovať, či táto spoločnosť je skutočným platcom DPH, najmä keď spoločnosť INTERCONT SLOVAKIA,

s. r. o., podpísala 01.07.2007 Zmluvu o reklame, kde sú uvádzané ceny bez DPH. Zároveň táto spoločnosť žalobcovi vystavila viacero faktúr s DPH i po dobe, keď im bola DPH zrušená. Z uvedeného dôvodu žiadal napadnuté rozhodnutie zrušiť, ako i prvostupňové rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

Žalovaný sa k žalobe vyjadril v podaní zo dňa 24.05.2013. Zotrvál na svojich skutkových záveroch a právnom posúdení veci a žiadal žalobu zamietnuť. K námietke, že žalobca nemal vedomosť o tom, že jeho dodávateľ už nie je platcom DPH a vystavoval mu faktúry s DPH uviedol, že uvedená námietka nemá vplyv na posúdenie veci, naopak mal v čase zdaniteľného obchodu preveriť si skutočnosť, či jeho dodávateľ je platcom DPH spôsobmi, akými už uviedol vo svojom rozhodnutí.

Krajský súd v Žiline preskúmal vec podľa § 247 a nasl. O.s.p. a v rozsahu vymedzenom v § 250j ods. 1 O.s.p., pričom zistil, že napadnuté rozhodnutie i postup, ktorý predchádzal jeho vydaniu je zákonný a preto žalobu ako nedôvodnú zamietol z týchto dôvodov:

Z administratívneho spisu súd zistil, že z faktúry č. 11205GAOB07 vystavenej spoločnosťou INTERCONT SLOVAKIA, s. r. o., vo vzťahu k odberateľovi - žalobcovi, že tento dodávateľ mu fakturoval prenájom reklamnej plochy za obdobie 01.05.2007-31.05.2007 v celkovej sume 595 000,- Sk, z toho DPH 95 000,- Sk. Nebolo sporné, že žalobca si uplatnil odpočet DPH v tejto sume z predmetnej faktúry. Táto faktúra bola vyhotovená 31.05.2007 a splatná 14.06.2007.

Ďalej bolo z administratívneho spisu zistené, že spoločnosti INTERCONT SLOVAKIA, s. r. o., rozhodnutím Daňového úradu Turčianske Teplice č.k. 667/230/15279/06/Sta zo dňa 28.12.2006 v zmysle § 81 ods. 5 zákona č. 222/2004 Z. z., určil tento daňový úrad posledné zdaňovacie obdobie štvrtý štvrtrok 2006. Skončením posledného zdaňovacieho obdobia platiteľ prestal byť platiteľom a zaniká platnosť jeho osvedčenia o registrácii pre daň z pridanej hodnoty a platnosť identifikačného čísla pre daň. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 03.01.2007.

Podľa § 247 ods. 1 O.s.p., podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Podľa § 49 ods. 2 písm. a) zákona č. 222/2004 Z.z. v znení účinnom k 31.05.2007, platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na účely svojho podnikania ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané.

Podľa § 51 ods. 1 písm. a) cit. zákona, právo na odpočítanie dane podľa § 49 môže platiteľ uplatniť, ak pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. a) má faktúru od platiteľa vyhotovenú podľa § 71.

Podľa § 31 ods. 17 zákona č. 511/1992 Zb. v znení účinnom k 31.05.2007, na žiadosť daňového subjektu správca dane oznámi, či iný daňový subjekt je registrovaný, 10a) alebo jeho registračné číslo podľa osobitných zákonov, 6eb) alebo mu potvrdí, či registračné číslo, ktoré daňový subjekt uviedol, bolo inej právnickej osobe alebo fyzickej osobe pridelené. Na účely daňového konania sa prihlíada len na písomné oznámenie tejto skutočnosti.

6eb) napríklad zákon č. 222/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov, zákon č. 105/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov.

10a) napríklad zákon č. 595/2003 Z.z. v znení neskorších predpisov, zákon č. 222/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov, zákon č. 106/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov.

Krajský súd v Žiline konštatuje, že správne orgány postupovali zákonne, keď žalobcovi neuznali odpočítanie dane z pridanej hodnoty faktúry špecifikovanej vyššie v odôvodnení z dôvodu, že právo na odpočítanie dane daňovému subjektu nevzniklo, pretože faktúra, ktorá bola predložená na odpočítanie dane nebola vyhotovená platiteľom dane. Je nesporné, že dodávateľ žalobcu firma INTERCONT SLOVAKIA, s. r. o., so sídlom v Mošovciach, v čase dodania, nebola platiteľom DPH. Táto skutočnosť je objektívneho charakteru a preto, ak táto spoločnosť vyhotovila faktúru ako platiteľ DPH po dátume odkedy nie je platiteľom DPH (31.12.2006), po tomto dátume nie je možné na túto spoločnosť hľadieť za žiadnych okolností ako na platiteľa DPH.

Všetky žalobné body žalobcu smerujú k tomu, že žalobca nemal subjektívnu vedomosť o tom, že jeho dodávateľ INTERCONT SLOVAKIA, s. r. o., už nie je platiteľ DPH. Otázkou zostáva, či táto otázka, t.j. subjektívna stránka vedomosti daňového subjektu, že jeho dodávateľ nie je platcom DPH je vôbec právne relevantná, t. j. či nie je postačujúci faktický stav, bez ohľadu na otázku dobromyseľnosti daňového subjektu v jeho konanie (keď by sa jeho dodávateľ prezentoval ako platiteľ DPH).

Ust. § 51 ods. 1 písm. a) Zákona o DPH jednoznačne uvádza, kedy má daňový subjekt právo na odpočítanie DPH. Je to len vtedy, keď má faktúru od platiteľa DPH.

Čo sa týka konkrétnych žalobných bodov, krajský súd k nim uvádza nasledovné: To, že dodávateľ žalobcu žalobcovi nijakým spôsobom nenaznačil, že už nie je platiteľ DPH, ale i po zrušení DPH vystavoval faktúry, v ktorých účtoval DPH, je nedôvodná. Čo sa týka čestného prehlásenia z 22.07.2011, ktorým mal dodávateľ žalobcu INTERCONT SLOVAKIA, s. r. o., uviesť, aká suma mu bola vyplatená a potvrdiť skutočnosť, že mu bola vyplatená bez DPH, súd uvádza, že ide o čestné prehlásenie pripojené k odvolaniu, v ktorom sa neuvádza, že by spoločnosť INTERCONT SLOVAKIA, s. r. o., bola v roku 2007 platiteľom DPH, len že zabezpečovala reklamu v hodnote 3 000 000,- Sk plus DPH a suma im bola vyplatená v hotovosti. Ak by toto tvrdenie spoločnosti INTERCONT SLOVAKIA, s. r. o., bolo skutočne pravdivé, skutočnosť, že žalobca vyplatil dodávateľovi aj DPH v hotovosti, ide na ujmu samotného žalobcu, ktorý takto vyplatil DPH subjektu, ktorý už v tom čase platiteľom DPH preukázateľne nebol. Čo sa týka Zmluvy o reklame zo dňa 01.07.2007 na obdobie od 01.07.2007 do 30.09.2007, v ktorej sú sumy uvedené bez DPH, súd uvádza, že zdaniteľným obdobím, ktoré sa preskúmava v tomto konaní, je máj 2007. Na toto obdobie sa Zmluva o reklame nevzťahuje. Taktiež treba poukázať na to, že existovali rozličné možnosti pre žalobcu, aby si právne postavenie svojho dodávateľa preveril, a to v zmysle § 31 ods. 17 Zákona o správe daní a poplatkov v znení účinnom ku dňu zdaniteľného obchodu. Pokiaľ žalobca tvrdí, že nemal žalobca dôvod túto skutočnosť preverovať, keďže táto spoločnosť mu vystavovala viacero faktúr s DPH i po dobe, keď im bola DPH zrušená, súd uvádza, že je pravda, že žiadne zákonné ustanovenie neukladá daňovému subjektu právnu povinnosť preverovať si, či obchoduje s platiteľom DPH alebo nie. Pokiaľ, ale žalobca si túto skutočnosť pred uskutočnením obchodného prípadu neoverí, sám sa vystavuje riziku, že uhradí DPH aj osobe, ktorá nie je platiteľom DPH.

I keď na prejednávany prípad nie je možné aplikovať ustanovenia 6. smernice, ktorú s účinnosťou od 01.01.2007 nahradila Smernica o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty 2006/112/ES a prejednávany prípad ani nie je okolnosťami totožný s prípadom Teleos C-409/04, podľa názoru krajského súdu, je možné vychádzať podporne zo záverov vyjadrených v rozsudku Súdneho dvora zo dňa 27.09.2007 Teleos C-409/04 pod bodom 68, „článok 28c časť A písm. a) prvý pododstavec šiestej

Smernice treba vykladať v tom zmysle, že bráni tomu, aby príslušné orgány členského štátu dodania uložili dodávateľovi, ktorý jednal v dobrej viere a poskytol dôkazy preukazujúce prima facie, jeho nárok na oslobodenie dodania tovaru vnútri Spoločenstva, povinnosť doplatiť DPH za tento tovar, ak sa tieto dôkazy ukážu ako nepravdivé, než by bola preukázaná účasť tohto dodávateľa na podvode, pokiaľ dodávateľ prijal všetky opatrenia, ktoré po ňom môžu byť rozumne požadované, aby zaistil, že dodanie vnútri Spoločenstva, ktoré vykonáva ho nepovedie k účasti na takomto podvode.“

Krajský súd poukazuje, že dobrá viera odberateľa (žalobcu) je viazaná na prijatie všetkých opatrení, ktoré môžu byť po odberateľovi rozumne požadované.

V prejednávanej veci žalobca mohol si skutočnosti o registrácii na DPH svojho dodávateľa - obchodnej spoločnosti INTERCONT Slovakia, s. r. o., pred uskutočnením plnenia preveriť, minimálne dotazom na Daňové riaditeľstvo SR a požiadať o poskytnutie aktuálnej informácie písomne alebo si preveriť, či dodávateľ žalobcu je registrovaný pre DPH na verejnom portáli www.drsr.sk, a to overením IČ DPH alebo cez verejne prístupnú elektronickú databázu VIES (VAT Information Exchange System). Konkrétne kroky žalobcu v tomto smere z obsahu administratívneho spisu nevyplývajú. Z obsahu písomností, na ktoré aj v žalobe poukazoval a ktoré mali preukazovať jeho dobrú vieru a vedomosť, že jeho dodávateľ je registrovaný, v posudzovanom období (v čase plnenia), a to čestné vyhlásenie INTERCONT Slovakia, s. r. o., z 22.07.2011, obsah Zmluvy o reklame z 01.07.2007, v ktorej sú uvádzané „ceny bez DPH,“ od ktorých odvodzuje žalobca skutočnosť, že INTERCONT Slovakia, s. r. o., ako účastník zmluvného vzťahu bol platcom DPH, nepreukazujú, že v čase dodania tovaru žalobcovi, obchodná spoločnosť INTERCONT Slovakia, s. r. o., bola platne a účinne registrovaná pre daň z pridanej hodnoty. Obsah predložených listinných dôkazov nevypovedá nič o tom, či registrácia dodávateľa v čase plnenia bola platná a účinná, to znamená že trvala a existovala. Tieto listinné dôkazy nemožno považovať za dôkazný prostriedok preukazujúci skutočnosť, že dodávateľ žalobcu bol v čase dodávky (plnenia) registrovaný, pre účely danej z pridanej hodnoty, na príslušnom daňovom orgáne. Žalobca si skutočnosti o registrácii svojho dodávateľa v čase plnenia nepreveril, i keď takúto možnosť mal, vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, s poukazom na § 31 ods. 17 zákona č. 511/1992 Zb., preto nie je možné dospieť k záveru, že by vykonal všetky opatrenia, ktoré pre neho môžu byť spravodlivo požadované k tomu, aby si overil, že bol jeho dodávateľ skutočne registrovaný pre daň z pridanej hodnoty. Pokiaľ sa žalobca spoliehal iba na tvrdenie svojho dodávateľa uvádzané nepriamo v Zmluve o reklame zo dňa 01.07.2007, resp. v obsahu čestného vyhlásenia z 22.07.2011 alebo na predchádzajúce obchody s ním (zrejme v čase - do 31.12.2006), tým sa vlastnou vinou vystavil riziku, že nebude môcť uplatniť právo na odpočítanie dane podľa § 49 ods. 2 písm. a) zákona č. 222/2004 Z.z.

Preto nie je možné dospieť k záveru, že by žalobca učinil všetky opatrenia, ktoré od neho môžu môžu byť spravodlivo požadované k tomu, aby si overil, či jeho dodávateľ v čase obchodu (uskutočnenia zdaniateľného plnenia) je registrovaný k dani z pridanej hodnoty, pritom skutočnosť, že dodávateľ žalobcu v čase uskutočnenia plnenia nebol registrovaný pre DPH bola v daňovom konaní jednoznačne preukázaná. Krajský súd poukazuje v obdobnej veci na rozsudok Nejvyššího správného soudu České republiky 9Afs 98/2009-313 zo dňa 25.02.2010.

Ustanovenia zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty zakotvujú základné všeobecné podmienky na odpočítanie dane, ktoré je potrebné splniť a táto zákonná úprava vo vzťahu k všeobecnej zákonnej úprave dokazovania v daňovom konaní (§ 29 zákona č. 511/1992 Zb., resp. § 45 ods. 1 zákona č. 563/2009 Z.z. - Daňový poriadok), je špeciálna, pretože Zákon o DPH z dôvodu zložitosti a náročnosti kontroly tejto dane určil pre dokazovanie nároku na odpočítanie dane oveľa prísnejšie podmienky ako sú podmienky pre dokazovanie nárokov u ostatných daní a právne následky z ich nedodržania znáša daňový subjekt a teda v danom prípade žalobca.

Na záver krajský súd uvádza, že uvedené právne posúdenie správnych orgánov je v súlade aj s rozhodnutím NS SR č.k. 3 Sžf 53/2010 zo dňa 08.01.2011, podľa ktorého, ak sa daň stane splatná len z dôvodu uvedenia na faktúre vystavenej neplatiteľom, právo na odpočet dane nie je možné uplatniť. Odpočítanie dane je možné len medzi platiteľmi dane navzájom, pričom pri zdaniateľných osobách, ktoré nie sú platiteľmi dane, odpočítanie nie je možné.

Krajský súd prejednal vec v neprítomnosti žalobcu, žalovaného a právneho zástupcu žalobcu. Žalobca a žalovaný svoju neprítomnosť na pojednávaní žiadnym spôsobom neospravedlnili a v zmysle § 250g ods. 2 O.s.p. súd prejednal vec v ich neprítomnosti. Čo sa týka právneho zástupcu žalobcu, tento svoju neprítomnosť ospravedlnil podaním zo dňa 06.11.2013, ktoré osobne podal na krajský súd 08.11.2013 z dôvodu kolízie s pojednávaním v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 3T 109/2012 a požiadal o odročenie pojednávania, pričom v podaní nepreukázal, že predvolanie na pojednávanie konané na Okresnom súde Žilina obdržal skôr, ako predvolanie vo veci sp.zn. 20S/44/2013 a že bez zbytočného odkladu dôvod neúčasti na pojednávaní v konaní 20S/44/2013 súdu oznámil (§ 119 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.)

Krajský súd tejto žiadosti o odročenie pojednávania nevyhovel z nasledujúcich dôvodov: Ústavný súd vo svojom náleze č. I.ÚS 68/1998 z 13.01.1999 vyslovil, že nie je povinnosťou súdu vyhovieť akejkolvek žiadosti účastníka o odročenie pojednávania a pokiaľ ide o kolíziu pojednávania toho istého účastníka na rozdielnych súdoch, táto nie je akceptovateľným predpokladom uznania existencie „dôležitého dôvodu“ na odročenie riadne a včas vytýčeného pojednávania, pričom posúdenie opodstatnenosti dôležitého dôvodu v každom konkrétnom prípade patrí výlučne do právomoci konajúceho súdu. Na rozdiel od občianskoprávných sporov, v preskúmavacom konaní podľa piatej časti O.s.p. ide o odlišný typ súdneho konania, ktorého podstatou je posúdenie zákonnosti rozhodnutia a postupu orgánov verejnej správy, pričom dôraz nie je na vykonávaní dokazovania, ale na posúdení správnosti aplikácie právnych noriem na skutkový stav zistený a ustálený v konaní pred správnym orgánom. Dokazovanie sa v správnom súdnom konaní vykonáva skôr výnimočne. Na rozdiel od občianskoprávného konania výsluch účastníka konania na pojednávaní pred správnym súdom spravidla nie je nevyhnutným dôkazom (o čom svedčí právna úprava § 250g ods. 2). Podkladom pre rozhodnutie súdu je napadnuté rozhodnutie správneho orgánu a námietky proti tomuto rozhodnutiu uvedené v žalobe, pričom je potrebné uviesť, že všetky námietky je potrebné podať v lehote na podanie žaloby a tieto žalobné dôvody nemožno v ďalšom konaní, teda ani na pojednávaní rozšíriť. V danom prípade tiež treba zdôrazniť, že k vykonávaniu dokazovania pred krajským súdom nedošlo a dokonca sa na pojednávaní k veci nevyjadroval ani žalovaný, pretože taktiež nebol prítomný. Samotné oboznámenie sa s pripojeným správnym spisom nie je v zmysle judikatúry súdov SR vykonaním dokazovania. Tiež je potrebné poukázať na to, že právny zástupca žalobcu súhlasil s prejednaním veci bez nariadenia pojednávania po poučení podľa § 250f O.s.p., a len Krajský súd v Žiline nariadil pojednávanie, hoci tak v zmysle procesných právnych predpisov, ani nebolo potrebné urobiť. Ak teda v prejednávaní veci krajský súd nepovažoval prítomnosť právneho zástupcu žalobcu za nevyhnutnú a nevyhovel jeho žiadosti o odročenie pojednávania, na ktorom už nedošlo k vykonaniu nových dôkazov vo veci, krajský súd má za to, že týmto postupom neporušil procesný predpis a neodňal účastníkovi konania možnosť konať pred súdom.

O náhrade trov konania bolo rozhodnuté podľa § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. a contrario. Žalobca nebol v konaní úspešný, preto nemá právo na náhradu trov konania, preto mu súd náhradu trov konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom Krajského súdu v Žiline na Najvyšší súd Slovenskej republiky v Bratislave v dvoch vyhotoveniach.